

Arrest

nr. 252 141 van 2 april 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 5 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 18 december 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 21 december 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 11 december 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 14 februari 2019.

1.3. Op 27 februari 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” omdat verzoeker in mei 2017 in Roemenië als

vluchteling werd erkend. Deze beslissing werd vernietigd bij 's Raads arrest nr. 231 209 van 14 januari 2020.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besloot hierop verzoekers verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te verklaren en de door hem aangehaalde vrees ten aanzien van zijn land van herkomst ten gronde te beoordelen. Verzoeker werd daarom opnieuw gehoord op 4 augustus 2020.

1.5. Op 1 oktober 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 2 oktober 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een soennitische Irakees te zijn van Koerdische origine, geboren en getogen in Deraluk, provincie Dohuk in de Koerdische Autonome Regio (KAR). U woonde samen met uw ouders, twee broers en zes zussen.

Toen u twaalf jaar was, enkele jaren voor uw vertrek uit Irak, ging u vaak in de bergen wandelen met uw twaalfjarige neef langs moederskant, M.(...) K.(...) H.(...) T.(...). Tijdens zo'n wandeling in het najaar van 2015 hoorde u plots een schreeuw terwijl u voorop liep. Uw neef was van het smalle pad in de ravijn invallen. In paniek rende u meteen naar huis, zo'n 45 minuten ver, om uw vader in te lichten. Hij ging samen met u en enkele andere buurtbewoners mee naar de plaats van het ongeluk. Onderweg belde uw vader ook de vader van de jongen, K.(...), op. Toen jullie op de plaats van het incident aangekomen waren, stuurde uw vader u naar huis. Uw neef bleek gestorven maar u weet verder niet wat er met zijn lichaam is gebeurd. De volgende dag werden u en uw vader opgehaald door de politie en ondervraagd over het incident. Uw vader besloot dat het beter was dat u even niet meer buiten kwam. U woonde bijgevolg ook de begrafenis niet bij. Drie dagen na het ongeluk, kwam u uw oom K.(...) tegen op straat. Hij begon u te slaan en beschuldigde u ervan zijn zoon te hebben gedood. Buren kwamen tussen waardoor u kon weglopen. Een maand later viel hij u opnieuw aan en gooide hij een steen tegen uw hoofd. U diende verzorgd te worden in het ziekenhuis. Een maand later, rond de periode van Newroz in maart 2016, viel hij u opnieuw aan. U was in de namiddag op weg naar een pleintje vlak achter uw huis waar u altijd met uw vrienden afsprak. Plots zag u in de verte uw oom opduiken, hij stak vuurwerk aan en schoot in uw richting. U werd geraakt in uw oog. Twee getuigen schoten u ter hulp en brachten u naar huis. U werd drie dagen in een Iraaks ziekenhuis verzorgd maar werd vervolgens door uw vader naar een Iraans ziekenhuis gebracht. U werd geopereerd en verbleef daar gedurende een maand. Toen u terugkeerde naar Irak, bracht uw vader u naar het huis van zijn kennissen. U verbleef daar verschillende maanden. Uw vader probeerde op alle mogelijke manieren om de situatie met uw oom op te lossen, maar zonder resultaat. Toen duidelijk werd dat uw oom nooit zou ophouden, besloot uw vader dat u het land diende te verlaten. Hij bracht u daarom terug naar huis, waar u nog een maand verbleef, en regelde uw reis naar het buitenland.

In juli of augustus 2016 reisde u op zestienjarige leeftijd op illegale wijze naar Turkije. U verbleef 10 dagen in de cel en reisde 20 dagen na uw vrijlating naar Bulgarije. Bij aankomst werden u en uw medereizigers tegengehouden en ontvoerd door een groep mannen. Als er geen losgeld voor jullie zou worden betaald, zouden jullie worden vermoord, dreigden ze. Na meer dan tien dagen betaalde uw smokkelaar het losgeld, waarna jullie werden vrijgelaten. U reisde door naar Servië en verbleef daar zes à zeven maanden in zeer slechte omstandigheden. U probeerde verschillende malen Hongarije binnen te reizen maar werd steeds tegengehouden door de politie. Uiteindelijk kwam u begin 2017 in Roemenië, waar u verplicht werd op 5 april 2017 vingerafdrukken te geven en een verzoek om internationale bescherming in te dienen, aan. Op 31 mei 2017 werd u de vluchtelingenstatus toegekend. Op 17 juli 2017 ontving u uw Roemeense verblijfskaart, op 17 augustus 2017 ontving u uw Roemeens reisdocument. Na het verkrijgen van internationale bescherming diende u echter het vluchtelingenkamp te verlaten. Omdat u minderjarig was en uw oog in zeer slechte staat was, was u niet in staat om te werken. U kreeg bovendien geen enkele medische verzorging. Daarnaast wist uw vader te vertellen dat uw oom via het smokkelnetwerk te weten was gekomen dat u in Roemenië was en u zou laten vermoorden. Op 16 september 2017 reisde u daarom naar Duitsland waar u ongeveer twee maanden bij een vriend verbleef. Op 18 december 2017 arriveerde u in België en op 21 december 2017 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in.

Op 27 februari 2019 nam het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid wegens internationale bescherming in een andere EU-lidstaat. Deze beslissing werd op 16 januari 2020 geschorst door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen (RvV) daar u werd beschouwd als een zeer kwetsbaar persoon met een ernstige medische oogproblematiek en er diende te worden nagegaan in welke mate de behandeling in Roemenië kan worden verdergezet. Het CGVS besloot hierop uw verzoek ontvankelijk te verklaren en uw vrees ten aanzien van uw land van herkomst, Irak, ten gronde te beoordelen. U werd hieromtrent op 4 augustus 2020 gehoord.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten neer: een Iraaks paspoort, een Roemeense vluchtelingenkaart en een Roemeens paspoort. Verder legt u kopieën neer van een psychologisch attest en Belgische medische attesten in verband met uw oog neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Uit de medische attesten die u voorlegt in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, blijkt dat u ernstige problemen heeft met uw linkeroog nadat u geraakt werd door afgeschoten vuurwerk. Daarnaast legt u een psychologisch attest neer waarin wordt beschreven dat u nog steeds heel wat pijn ervaart aan uw oog en zich erg schaamt voor uw uiterlijk, waardoor u moeilijk nieuwe contacten legt. Deze elementen zijn echter niet van aard om aan te tonen dat het standaard procedureverloop van uw verzoek om internationale bescherming in het gedrang zou zijn en er zich steunmaatregelen opdringen. Tijdens beide persoonlijke onderhouds bleek u overigens in staat om deze bij te wonen en de vragen te begrijpen en te beantwoorden. Tot slot bevestigde u ook zelf uitdrukkelijk dat er volgens u geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (zie vragenlijst 'Bijzondere procedurele noden' DVZ).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat. Dit omwille van volgende redenen.

U verklaart Irak te zijn ontvlucht omwille van een vrees voor uw oom langs moederszijde, dewelke u beschuldigt van de dood van zijn zoon. Uw vermeende problemen met uw oom blijven echter bijzonder vaag en konden derhalve niet overtuigen.

Vooreerst blijft de chronologie van de feiten erg onduidelijk. Zo blijkt u helemaal niet meer te weten hoe oud u was toen uw neef stierf en wanneer de problemen met uw oom bijgevolg begonnen. Tijdens uw eerste onderhoud geraakt u niet verder dan te stellen dat u ouder was dan 12 toen uw neef stierf (CGVS 1, p. 8). Tijdens het tweede onderhoud meent u dat u een jaar vóór uw vertrek uit het land met school stopte omwille van de verwondingen aan uw oog door de aanval met vuurwerk, vervolgens drie à vier maanden in het ziekenhuis lag, maandenlang ondergedoken leefde bij kennissen van uw vader en vervolgens een kleine maand thuis zat alvorens het land te verlaten in juli of augustus 2016 (CGVS 2, p. 6-7). Later in het onderhoud meent u, ten derde, echter dat uw neef pas eind 2015 stierf, uw oom u in maart 2016 met het vuurwerk aanviel en u vervolgens in de zomer 2016 vertrok (CGVS 2, p. 11-12). Dat u drie à vier maanden in het ziekenhuis lag, maandenlang ondergedoken leefde bij kennissen van uw vader en vervolgens nog een maand thuis verbleef alvorens uw vertrek, is echter onmogelijk binnen deze tijdsperiode. Evenmin kunt u volgens dit scenario een jaar vóór uw vertrek omwille van uw oogverwondingen gestopt zijn met school. Tijdens het eerste onderhoud verklaarde u hieromtrent bovendien dat u het tweede middelbaar niet afmaakte omdat u toen naar Europa kwam. U maakte toen geen gewag van uw oogproblemen, de aanval door uw oom of uw ziekenhuisopname (CGVS 1, p. 4). Voorts verklaart u dat uw vader uw Iraaks paspoort speciaal voor u had aangevraagd om voor medische

behandeling van uw oog naar Iran te kunnen gaan (CGVS 2, p. 14). Uw paspoort werd echter afgeleverd op 1 oktober 2015. Gezien uw oog geraakt werd rond Newroz, hetgeen jaarlijks op 21 maart valt, kan deze verklaring opnieuw niet kloppen. Het blijft aldus geheel onduidelijk wanneer de problemen met uw oom plaatsgevonden zouden hebben. Uiteraard doen deze onduidelijkheden afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Uw relaas ontbreekt daarenboven elke vorm van detail. Zo weet u bijvoorbeeld niet wat er met het lichaam van uw neef na zijn val is gebeurd en of hij naar een ziekenhuis werd gebracht. Uw oom K.(...) zou voor de partij 'al Parti' (Koerdische Democratische Partij, KDP) werken maar verder heeft u geen idee wat hij daar zou doen (CGVS 2, p. 17). U beweert verder dat uw vader echt alles geprobeerd heeft om een oplossing te vinden voor uw conflict met uw oom maar u heeft totaal geen idee wat hij dan zoal precies geprobeerd zou hebben. Zo kunt u onder meer niet bevestigen of uw vader met de broers van K.(...) is gaan praten, de hulp van de stam heeft ingeroepen en of er ooit iemand van uw moeders familie naar uw huis is gekomen om de situatie te bespreken. Tevens weet u niet wat de rest van de familie van de situatie vond, wie aan uw kant stond, en wie niet (CGVS 2, p. 15-16). U kunt evenmin bevestigen of uw vader al dan niet naar de politie is gestapt en een aangifte deed van de problemen met uw oom (CGVS 2, p. 17). Verder weet u niet in welk ziekenhuis, noch in welke stad u werd verzorgd in Irak. U bent ook weinig op de hoogte van de precieze behandeling die u ontving in Irak en Iran en kunt hiervan geen enkel medisch attest voorleggen (CGVS 2, p. 14-15). U weet evenmin wie de mensen zijn bij wie u maandenlang zat ondergedoken. Ook al verbleef u in een kamertje op de bovenverdieping van het huis en had u aldus heel weinig contact met de bewoners, de eigenaar van het huis bracht u evenwel af en toe eten (CGVS 2, p. 7). Dat u helemaal niets kunt vertellen over deze familie is dan ook erg merkwaardig. Tot slot heeft u geen idee van de actuele stand van zaken betreffende uw problemen met uw oom. U weet niet of uw familie uw oom nog ziet of spreekt (CGVS 2, p. 15) en of zij na uw vertrek nog problemen heeft gekend met uw oom (CGVS 2, p. 6).

Dat u nog heel jong was toen de problemen plaatsvonden, dat uw vader u nooit details vertelde en dat u zelf deze vragen niet wilde stellen omdat u niet aan deze problemen wilde denken (CGVS 2, p. 15), vormen geen vergoelijking voor deze bijzonder vage verklaringen en uw zo goed als complete onwetenschap. U bent immers sinds 2016 op zoek naar internationale bescherming omwille van deze problemen met uw oom, waardoor u reeds verschillende malen naar de precieze omstandigheden van uw problemen werd bevraagd. Dat u desondanks uw vader nooit naar de details heeft gevraagd, zodoende een duidelijk zicht te krijgen over wat er precies is gebeurd of hoe het de zaken tot op heden evolueerden, is niet aannemelijk.

Naast bovenstaande vaagheden, merkt het CGVS verschillende inconsistenties in uw verklaringen op. Zo meende u tijdens het eerste onderhoud dat u tijdens Newroz samen met vrienden vuurwerk aan het aansteken was voor de deur. Uw oom passeerde op dat moment, nam een vuurpijl en schoot uw richting uit (CGVS 1, p. 8). In het tweede onderhoud, daarentegen, blijkt dat u alleen onderweg was naar een pleintje vlakbij uw huis, uw oom in de verte zag opduiken terwijl hij een vuurpijl uw richting afschoot (CGVS 2, p. 13). Ten tweede stelde u zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens uw eerste onderhoud dat uw vader geen hulp van de autoriteiten heeft ingeroepen omdat hij schrik had om de situatie te verergeren (CGVS vragenlijst, vraag 5) en omdat dit toch tevergeefs zou zijn geweest (CGVS 1, p. 7). In het tweede onderhoud stelt u daarentegen dat uw vader alles heeft geprobeerd, en dus waarschijnlijk ook de hulp bij de politie heeft gezocht (CGVS 2, p. 16). U kunt dit echter niet met zekerheid bevestigen en heeft verder geen enkel detail hierover, waardoor u geenszins kunt overtuigen.

Ook al dateren de incidenten met uw oom al van enkele jaren geleden en gebeurden zij toen u nog minderjarig was, deze elementen betreffen geen kleine irrelevante details maar vormen de kern van uw relaas. Bovendien kan opnieuw worden bemerkt dat u zich reeds lange tijd in de asielpprocedure bevindt en inmiddels ruim de kans heeft gehad om zich terdege bij uw vader te informeren naar de precieze gang van zaken. Dat u heeft nagelaten dit te doen, doet afbreuk aan de ernst van de vermeende feiten.

Uw vage en tegenstrijdige verklaringen ter zijde gelaten, blijken er zich 'slechts' drie incidenten te hebben afgespeeld. Drie dagen na de dood van M.(...) sloeg uw oom u. Een maand later gooide hij een steen naar uw hoofd, en iets meer dan een maand later viel hij u aan met het vuurwerk. Telkens kwam u hem toevallig tegen op straat in Deraluk. Hij was immers af en toe in het dorp om zijn schoonmoeder te bezoeken. Tussen deze incidenten door zag of hoorde u uw oom echter niet (CGVS 2, p. 12-13). Evenmin kwam hij u ooit thuis opzoeken en bedreigen (CGVS 2, p. 13), noch hoorde of zag u hem nog na het incident met het vuurwerk (CGVS 2, p. 15). Ook al zou u maandenlang ondergedoken geleefd hebben bij een kennis van uw vader, uw oom had u gemakkelijk kunnen vinden door uw vader te

volgen, dewelke u regelmatig eten bracht (CGVS 2, p. 7). Zonder de incidenten te willen minimaliseren, dient hieruit te worden besloten dat uw oom u nooit doelbewust opzocht, achtervolgde en/of viseerde, hetgeen de ernst van de feiten ten zeerste relativeert. Uw vrees dat uw oom nooit zal ophouden u aan te vallen en u uiteindelijk zal vermoorden (CGVS 2, p. 17), is dan ook op geen enkele manier aangetoond.

Het gebrek aan actieve vervolging door uw oom toen u nog in Deraluk woonde, zoals hierboven beschreven, strookt evenmin met de vermeende inspanningen die uw oom zou hebben gedaan om u via zijn connecties in het smokkelnetwerk te vinden in Europa en smokkelaars te betalen om u kwaad te doen. Via uw vader zou u te weten gekomen zijn dat uw oom u in Roemenië op het spoor was gekomen en u wou laten vermoorden. U kan deze blote bewering echter op geen enkele manier hardmaken.

Na een grondige analyse van uw verzoek om internationale bescherming door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Hieruit volgt dat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan worden toegekend.

De documenten die u voorlegt kunnen deze beoordeling niet in positieve zin ombuigen. Uw Iraaks paspoort toont uw identiteit, herkomst en reisweg aan, elementen waaraan vooralsnog niet wordt getwijfeld. Uw Roemeense vluchtelingenkaart en paspoort betreffen enkel uw verblijfsstatus in Roemenië. De ernst van uw oogletsel, evenmin de oorzaak ervan, met name vuurwerk, worden door het CGVS betwist noch geminimaliseerd. U legt hieromtrent immers verschillende medische attesten neer. In welke omstandigheden of met welke bedoeling u werd geraakt door het vuurwerk, valt echter niet af te leiden uit deze attesten. Uw verklaringen hieromtrent kunnen onvoldoende overtuigen. Het voorgelegde psychologische attest beschrijft voorts enkel een psychologisch lijden ten gevolge van uw oogletsel. U zou nog veel pijn lijden en schaamt zich voor uw uiterlijk waardoor u moeilijk contacten kunt leggen. Verder wordt in het attest vermeld dat u uw familie en vrienden sterk mist en zich ernstig zorgen maakt over de algemene situatie in uw regio. In het attest wordt echter geen gewag gemaakt van een eventuele vrees voor uw oom of de beschuldiging dat u zijn zoon zou hebben gedood.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak wordt het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org/>) en de **EASO Country Guidance note: Irak van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate

waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Dohuk te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de COI Focus Irak – De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio van 20 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_de_veiligheidssituatie_in_de_kar_20191120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. De twee grootste partijen (de KDP en de PUK) slaagden er, vijf maanden na de parlementsverkiezingen in de KAR, op 4 maart 2019 wel in om een politiek akkoord te bereiken. Op 10 juli 2019 werd de nieuwe regering, bestaande uit de KDP, de PUK en Gorran, ingezworen. De relaties tussen de KRG en de federale regering staan nog steeds op scherp door de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden en het uitblijven van een akkoord over de verdeling van de inkomsten uit de olie-productie, al zijn deze spanningen in de loop van 2018 en 2019 wel verminderd. De federale regering verwijderde op 16 februari 2019 alle controleposten met de KAR die na het onafhankelijkheidsreferendum waren opgetrokken en maakte een maand later voor het eerst in jaren opnieuw het wettelijk voorziene federale budget voor de KRG over, waardoor achterstallige ambtenarenlonen konden worden uitbetaald. Ten slotte sloten de beide regeringen in juli 2019 een akkoord over de veiligheidshandhaving in de betwiste gebieden. De aanhoudende spanningen hebben tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van de Iraqi Security Forces, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije zeven jaar vier grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, november 2014, april 2015, en juli 2018. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van ISIL plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIL-activiteiten, geniet ISIL steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn

draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten in 2018 en 2019 meerdere vermeende ISIL-cellen hebben opgerold. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. In 2018 en 2019 voerde het Turkse leger de luchtaanvallen significant op. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is evenwel beperkt. In december 2017 begon het Turkse leger ook grondoffensieven uit te voeren op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil toenam. Eind mei 2019 lanceerde het Turkse leger een gecombineerd lucht- en grondoffensief in de regio Hakurk, gelegen in het noorden van de provincie Erbil. Een tweede operatie in het grensgebied volgde in augustus. Deze operaties veroorzaken ontheeming van inwoners van dorpen in het gebied maar het aantal burgerdoden blijft beperkt.

Sinds een viertal jaar voert Iran, in de strijd tegen de Iraans-Koerdische rebellen van de KDPI (Kurdistan Democratic Party of Iran) en PDK (Kurdistan Democratic Party), opnieuw sporadisch aanvallen uit op KDPI- en PDK-doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. Het aantal burgerslachtoffers dat bij deze acties en aanvallen valt, is zeer beperkt.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het **EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl/>; en de **COI Focus Irak – De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio met het vliegtuig van 19 september 2019**) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Dohuk in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Dohuk een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Dohuk actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Dohuk. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat u zich voor de beoordeling van medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure, d.i. een aanvraag tot machtiging tot verblijf, gericht aan de Minister of zijn gemachtigde, op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Kan tot slot nog worden opgemerkt dat, wat betreft uw oogletsel, werd vastgesteld dat dergelijke zaken geen verband houden met de Conventie van Genève en deze niet van die aard zijn dat ze een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in uw land van herkomst kunnen aantonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/9, 55/3 en 55/3/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 2, 11 en 14 van de Kwalificatierichtlijn, de artikelen 1 en 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, het interstatelijk vertrouwensbeginsel, het non-refoulement beginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, wijst verzoeker er vooreerst op dat hij naar Europa is gevlucht als een niet-begeleide minderjarige vluchteling. Hij werd van zijn vrijheid beroofd door de Turkse overheid, hij werd aan een vernederende en mensonterende behandeling onderworpen door de Bulgaarse politie, hij werd wederrechtelijk van zijn vrijheid beroofd, ontvoerd en met de dood bedreigd. Hij werd verhandeld voor geld. Hij werd in Roemenië mishandeld en kreeg de nodige medische zorg niet. Verzoeker hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er drie jaar over gedaan heeft om een beslissing ten gronde te nemen en voert aan dat verwerende partij er in de bestreden beslissing volledig aan voorbij gaat dat zijn vraag om internationale bescherming in Roemenië onderzocht werd en dat hij er erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 2, d) van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 en artikel 1A van de Vluchtelingenconventie. Het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België zijn erkenning als vluchteling niet naast zich neerlegt, aldus verzoeker, die meent dat de vluchtelingenstatus qua geldigheid niet beperkt is tot het grondgebied van een specifieke lidstaat, dit in tegenstelling tot de verblijfstitel die eruit voortvloeit, die wel beperkt is tot die specifieke lidstaat. Verzoeker benadrukt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Gelet op het feit dat hij in Roemenië erkend werd als vluchteling in de zin van de Kwalificatierichtlijn en de Conventie van Genève, kan het Commissariaat-generaal volgens verzoeker zijn erkenning als vluchteling niet naast zich neerleggen maar dient er naar mening van verzoeker toepassing gemaakt te worden van de criteria in artikel 11 van de Kwalificatierichtlijn, dat de beëindiging van de vluchtelingenstatus regelt. Artikel 14.1 van de richtlijn maakt het dan mogelijk om op deze gronden de vluchtelingenstatus te beëindigen, of op grond art. 14.3, b) in te trekken. Verzoeker is de mening toegedaan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een onderzoek had moeten voeren naar de beëindiging van de vluchtelingenstatus en dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de artikelen 55/3 en 55/3/1 van de Vreemdelingenwet, die voornoemde bepalingen naar nationaal recht hebben omgezet. Volgens verzoeker trad de Raad van State de RvV recentelijk bij in zijn conclusie dat wanneer een persoon reeds in een andere staat erkend werd als vluchteling overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag, met deze beslissing, die van declaratieve aard is, voldoende rekening gehouden moet worden gezien het effect dat deze beslissing ressorteert in de internationale rechtsorde en de verplichting die ze met zich meebrengt voor andere staten in het licht

van het non-refoulementsprincipe. Rekening houdend met de "*Conclusions n° 12 (XXXIX) du 17 octobre 1978 du Comité exécutif du Programme du Haut Commissaire des Nations Unies pour les réfugiés, relatives à l'effet extraterritorial de la détermination du statut de réfugié*" stelde de RvV samen met de RvS dat in dergelijk geval een onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet overeenkomt met een onderzoek naar opheffing van de vluchtelingenstatus (RvS, nr. 238305, 23 mei 2017).

In ondergeschikte orde voert verzoeker aan dat naar analogie naar de toepassing van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag kan verwezen worden, dat duidelijk maakt dat er een ondergrens is aan het weigeren van bescherming indien de verzoeker reeds elders internationale bescherming geniet. Indien een Palestijns vluchteling die onder de toepassing van artikel 1D van de Conventie valt niet terug kan keren naar het UNRWA mandaatgebied waar hij of zij bescherming of bijstand geniet, dan wordt deze persoon *ipso facto* als vluchteling erkend. Naar analogie zou voor een persoon die erkend werd als vluchteling in een andere staat en om redenen buiten zijn wil om niet terug kan keren naar de staat waar hij of zij internationale bescherming geniet, de beoordeling van de nood aan internationale bescherming evenmin *ab initio* mogen gebeuren, aldus verzoeker, die meent dat dit in strijd is met de geest van de Vluchtelingenconventie.

Verzoeker vervolgt zijn betoog, stellende dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de beoordeling van de beëindiging van de vluchtelingenstatus ook bijzondere rekening dient te houden met zijn verregerende kwetsbaarheid. Hij is gevlucht naar Europa als 16-jarig kind, en is onderweg aan talloze verschrikkingen en aan mensonterende behandelingen door Europese lidstaten blootgesteld. De schade die verzoeker ondergaan heeft is onherstelbaar. Daarenboven kampt hij met ernstige medische problemen die een grote impact hebben op zijn zelfwaarde en psychische gezondheid. Het is daarenboven bijna drie jaar geleden dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming op het grondgebied heeft ingediend. Hij werd gehoord over feiten die meer dan 5 jaar geleden hebben plaatsgevonden, en die de bovenvermelde verschrikkingen zijn voorafgegaan. Het Commissariaat-generaal hoort dan ook de grootste terughoudendheid aan de dag te leggen bij de beoordeling van zijn dossier. Verzoeker wijst er nog op dat artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet in §4 voorziet dat het aan de ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is om te beoordelen of de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft en deze in acht te nemen door het verlenen van passende steun tijdens de procedure, voor zover deze noden voldoende zijn aangetoond en voor zover diens rechten in het gedrang zouden komen en hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen. Door dit alles niet te doen, schendt het Commissariaat-generaal naar mening van verzoeker het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.2. Als bijlage aan de verweernota wordt het rapport "*EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation*" van oktober 2020 en de COI Focus "*Irak – De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio met het vliegtuig*" van 19 september 2019 gevoegd.

Bij aanvullende nota van 16 maart 2021 wordt nog verwezen naar de EASO *Guidance* nota: Iraq van januari 2021.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (1) hij verklaart Irak te zijn ontvlucht omwille van een vrees voor zijn oom langs moederszijde, dewelke hem beschuldigt van de dood van zijn zoon, doch deze vermeende problemen met zijn oom bijzonder vaag blijven en derhalve niet kunnen overtuigen aangezien (1) de chronologie van de feiten erg onduidelijk blijft, zijn relaas daarenboven elke vorm van detail ontbreekt en het feit dat hij nog heel jong was toen de problemen plaatsvonden, dat zijn vader hem nooit details vertelde en dat hij zelf deze vragen niet wilde stellen omdat hij niet aan deze problemen wilde denken geen vergoelijking vormen voor zijn bijzonder vage verklaringen en zijn zo goed als complete onwetendheid vermits hij als sinds 2016 op zoek is naar internationale bescherming omwille van deze problemen met zijn oom en het dan ook niet aannemelijk is dat hij desondanks zijn vader nooit naar de details heeft gevraagd om zodoende een duidelijk zicht te krijgen over wat er precies is gebeurd of hoe de zaken tot op heden evolueerden, (2) verschillende inconsistenties in zijn verklaringen kunnen worden vastgesteld over elementen die de kern van zijn relaas vormen, (3) zijn vage en tegenstrijdige verklaringen ter zijde gelaten, blijkt dat er zich 'slechts' drie incidenten hebben afgespeeld, waarbij zijn oom hem nooit doelbewust opzocht, achtervolgde en/of viseerde zodat zijn vrees dat zijn oom nooit zal ophouden hem

aan te vallen en hem uiteindelijk zal vermoorden dan ook op geen enkele manier is aangetoond en (4) het gebrek aan actieve vervolging door zijn oom toen verzoeker nog in Deraluk woonde evenmin strookt met de vermeende inspanningen die zijn oom zou hebben gedaan om verzoeker via zijn connecties in het smokkelnetwerk te vinden in Europa en smokkelaars te betalen om hem kwaad te doen, (ii) de door hem voorgelegde documenten deze beoordeling niet in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht, (iii) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Dohuk actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, hij nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Dohuk en het CGVS evenmin beschikt over elementen die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld en (iv) zijn oogletsel geen verband houdt met de Conventie van Genève en niet van die aard is om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in zijn land van herkomst te kunnen aantonen en hij zich voor de beoordeling van medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker 31 mei 2017 door de bevoegde Roemeense instanties als vluchteling werd erkend. Op 27 februari 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)”. Deze beslissing werd vernietigd bij 's Raads arrest nr. 231 209 van 14 januari 2020, waarin als volgt werd gemotiveerd: “(...) 4.2. *Uit de door verzoekende partij op 12 december 2019 per drager overgemaakte stukken blijkt dat zij met ernstige medische problemen aan haar linkeroog te kampen heeft, blijkens de neergelegde medische documenten opgelopen bij een vuurwerkontploffing enkele jaren geleden. In het bijgebrachte attest van dokter G. J. van 3 mei 2019 staat o.a. te lezen dat “Patiënt is gekend met een functioneel verloren linkeroog na ontploffing van vuurwerk enkele jaren geleden. Hij klaagt van intense pijn, vooral nasaal boven, niet te verlichten met pijnstillers noch antiflogistica” en wordt voorts o.a. vermeld: “Ik ben van oordeel dat voor deze patiënt enkel een drastische ingreep voor pijnverlichting kan zorgen nl. een enucleatie van de linkeroogbol met plaatsing van prothese en eventueel ptosischirurgie. Voor deze ingreep kan best een afspraak worden gemaakt bij Prof. Dr. I.M. van de dienst oogziekten van de KULeuven (Gasthuisberg).”*

Gelet op de vaststelling dat verzoekende partij een zeer kwetsbaar persoon is met een ernstige medische (oog)problematiek, zoals blijkt uit de bijgebrachte medische documenten, daargelaten de werkelijke oorzaak hiervan, en het feit dat de problemen aan haar linkeroog een verder medische opvolging behoeven, dient in casu te worden nagegaan in welke mate de behandeling in Roemenië kan worden verdergezet.

De Raad wijzigt derhalve zijn standpunt van de beschikking. De bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.”

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besloot vervolgens verzoekers verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te verklaren en de door hem aangehaalde vrees ten aanzien van zijn land van herkomst ten gronde te beoordelen. De Raad wijst erop dat artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet bepaalt dat de commissaris-generaal een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, hetgeen tevens inhoudt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming. *In casu* achtte de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het, na voornoemd tussengekomen vernietigingsarrest, aangewezen om het verzoek om internationale bescherming opnieuw te onderzoeken ten opzichte van verzoekers land van herkomst, Irak.

Hierbij dient benadrukt te worden dat het gegeven dat verzoeker erkend werd als vluchteling door de Roemeense instanties niet inhoudt dat de commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *ipso facto* en zonder enig individueel onderzoek op zijn beurt verzoekers vluchtelingenstatus moet erkennen. Het Commissariaat-generaal moet immers elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek.

Verzoeker kan nog worden gevolgd waar hij stelt dat een erkenning als vluchteling overeenkomstig het vluchtelingenverdrag effect ressorteert in de internationale rechtsorde en een verplichting met zich meebrengt voor andere staten, onder andere in het licht van het non-refoulementsprincipe. Het verblijf van een vluchteling op het grondgebied van een andere verdragsluitende staat kan immers aanleiding geven tot situaties waarin rekening moet worden gehouden met zijn vluchtelingenstatus en waarin bijgevolg de vraag rijst naar het extraterritoriale effect van de erkenning van deze status. Zo stelt het Verdrag van Genève ten behoeve van vluchtelingen een aantal burgerlijke, economische en sociale rechten vast die zij normaliter alleen genieten op het grondgebied van de verdragsluitende staat waar zij hun gewone verblijfplaats hebben, doch voorziet daarnaast ook uitdrukkelijk in de mogelijkheid voor een vluchteling om bepaalde rechten uit te oefenen in een andere verdragsluitende staat dan die waar hij

zijn gewone verblijfplaats heeft, bijvoorbeeld op het gebied van auteursrechten en industriële eigendom (artikel 14) en met betrekking tot het recht op rechtsingang, rechtsbijstand en vrijstelling van *de cautio judicatum solvi* (artikel 16). Een vluchteling die deze rechten wenst uit te oefenen in een ander land dan dat waar hij zijn gewone verblijfplaats heeft, kan dit aldus doen op grond van de vluchtelingenstatus die hem is verleend door de verdragsluitende staat waar hij zijn gewone verblijfplaats heeft. Bovendien worden in voornoemd verdrag een aantal rechten gedefinieerd, waarvan de uitoefening niet noodzakelijkerwijs verband houdt met het feit dat de vluchteling "legaal verblijft" op het grondgebied van een verdragsluitende staat. Een voorbeeld hiervan betreft het in artikel 33 geformuleerde verbod tot uitzetting of terugleiding ("refoulement"). Ook het Unierecht formuleert in hoofdstuk VI van de Kwalificatierichtlijn een aantal rechten verbonden aan de formele erkenning van de hoedanigheid van vluchteling door verlening van de vluchtelingenstatus, met dien verstande dat wat betreft het recht op sociale voorzieningen uitdrukkelijk wordt gestipuleerd dat personen die internationale bescherming genieten *in de lidstaat die deze bescherming heeft toegekend* de nodige bijstand in de zin van sociale bijstand ontvangen zoals de onderdanen van die lidstaat (artikel 29) en wat betreft het recht op gezondheidszorg wordt gesteld dat personen die internationale bescherming genieten toegang tot de gezondheidszorg krijgen *onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend* (artikel 30). In die zin kan verzoeker aldus worden gevolgd waar hij in het verzoekschrift stelt dat België de erkenning van zijn vluchtelingenstatus door Roemenië niet zonder meer naast zich neer kan leggen.

De verlening van de vluchtelingenstatus door Roemenië en het feit dat verzoeker hieraan een aantal rechten ontleent, verplicht de commissaris-generaal echter geenszins, noch op basis van internationaal recht en/of Unierecht, noch op basis van nationaal recht, om op zijn beurt aan verzoeker deze beschermingsstatus automatisch toe te kennen. In zoverre verzoeker in dit verband het interstatelijk vertrouwensbeginsel aanhaalt, wijst de Raad erop dat dit beginsel inhoudt dat EU-lidstaten erop mogen vertrouwen dat de andere lidstaten de vreemdeling in overeenstemming met het EVRM, het Vluchtelingenverdrag en Unierecht zullen behandelen. Dat vertrouwen is gebaseerd op de omstandigheid dat alle lidstaten het Vluchtelingenverdrag en het EVRM ondertekend hebben en gebonden zijn door het Unierecht. De formele erkenning van verzoekers hoedanigheid van vluchteling door verlening van de vluchtelingenstatus in Roemenië, *i.e.* de vaststelling dat verzoeker voldoet aan de in hoofdstuk III van Richtlijn 2011/95 genoemde materiële voorwaarden, en het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten betekent echter niet dat, wanneer verzoeker in België een verzoek om internationale bescherming indient, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de door verzoeker aangehaalde vrees ten aanzien van zijn land van herkomst niet opnieuw zou kunnen/mogen beoordelen. Doordat verzoeker een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in België, is het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers bevoegd om de redenen die hem ertoe hebben aangezet om Irak te verlaten opnieuw te onderzoeken. Uit artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet volgt dat een verzoek om internationale bescherming steeds ambtshalve bij voorrang wordt onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Indien dit onderzoek een ander resultaat oplevert dan het onderzoek van de Roemeense instanties, dan is dit het gevolg van verzoekers eigen keuze om een verzoek om internationale bescherming in te dienen op Belgische bodem. Verzoeker had immers ook gebruik kunnen maken van de procedure voor de bevestiging van de vluchtelingenstatus, die wordt geregeld door artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en die het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid laat de status te bevestigen of niet te bevestigen (artikel 49, § 1, 6° in samenlezing met artikel 57/6, 3° van de Vreemdelingenwet), *quod non in casu*.

Verzoeker kan overigens niet worden bijgetreden waar hij in het verzoekschrift betoogt dat, gelet op het feit dat hij reeds door Roemenië als vluchteling werd erkend, *in casu* een onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet overeenkomt met een onderzoek naar de opheffing van de vluchtelingenstatus. In zoverre verzoeker in dit verband verwijst naar niet nader gespecificeerde rechtspraak van deze Raad en de – volgens hem – bevestiging van deze rechtspraak door de Raad van State, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekers standpunt niet kan gelezen worden in het door hem aangehaalde arrest nr. 238305 van de Raad van State van 23 mei 2017 en de Raad er dan ook vanuit gaat dat in het verzoekschrift een foutief arrestnummer werd opgegeven. Daargelaten het feit dat rechterlijke beslissingen geen precedentwaarde hebben en dat bovendien elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden,

rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag, leest de Raad bovendien in het door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde citaat (waarvan dus niet kan worden vastgesteld om welk arrest het gaat) dat de Raad van State in de voorliggende zaak concludeerde dat de rechter *a quo* in het bestreden arrest wel degelijk het verzoek om internationale bescherming heeft onderzocht in het kader van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker merkt in het verzoekschrift correct op dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). De Raad wijst er te dezen op dat luidens artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet een vreemdeling ophoudt vluchteling te zijn wanneer hij valt onder artikel 1 C van het Verdrag van Genève. De criteria opgenomen in dit artikel komen grotendeels overeen met hetgeen wordt bepaald in artikel 11 van de Kwalificatierichtlijn, dat de beëindiging van de vluchtelingenstatus regelt. Zoals correct wordt aangehaald in het verzoekschrift maakt artikel 14.1 van voornoemde richtlijn het vervolgens mogelijk om op deze gronden de vluchtelingenstatus te beëindigen, of op grond van artikel 14.3, b) in te trekken. Verzoeker kan echter geenszins worden gevolgd waar hij meent dat, gelet op het feit dat hij in Roemenië als vluchteling werd erkend, het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *in casu* een onderzoek had moeten voeren naar de beëindiging van de vluchtelingenstatus en dienvolgens de artikelen 55/3 en 55/3/1 van de Vreemdelingenwet, die voornoemde bepalingen naar nationaal recht hebben omgezet, schendt. Artikel 14 van de Kwalificatierichtlijn, dat handelt over de intrekking, beëindiging of weigering tot verlenging van de vluchtelingenstatus, luidt als volgt: “1. *Met betrekking tot verzoeken om internationale bescherming die zijn ingediend na de inwerkingtreding van Richtlijn 2004/83/EG, trekken de lidstaten de door een regerings-, administratieve, rechterlijke of quasi-rechterlijke instantie verleende vluchtelingenstatus van een onderdaan van een derde land of een staatloze in, beëindigen zij deze of weigeren zij deze te verlengen indien hij volgens de criteria van artikel 11 geen vluchteling meer is.*

2. *Onverminderd de plicht van de vluchteling uit hoofde van artikel 4, lid 1, om melding te maken van alle relevante feiten en alle relevante documenten waarover hij beschikt, over te leggen, toont de lidstaat die de vluchtelingenstatus heeft verleend per geval aan dat de betrokken persoon geen vluchteling meer is of dat nooit geweest is, overeenkomstig lid 1.*

3. *De lidstaten trekken de vluchtelingenstatus van een onderdaan van een derde land of staatloze in, beëindigen deze of weigeren deze te verlengen indien, nadat hem de vluchtelingenstatus is verleend, door de betrokken lidstaat wordt vastgesteld dat:*

a) hij op grond van artikel 12 van de vluchtelingenstatus uitgesloten is of had moeten zijn;

b) hij feiten verkeerd heeft weergegeven of heeft achtergehouden, of valse documenten heeft gebruikt, en dit doorslaggevend is geweest voor de verlening van de vluchtelingenstatus. (...)” (de Raad onderlijnt). Uit het voorgaande blijkt aldus ondubbelzinnig dat het enkel aan de lidstaat die de vluchtelingenstatus heeft verleend, *in casu* Roemenië, toekomt om deze status te beëindigen of in te trekken en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in deze met andere woorden geen enkele bevoegdheid heeft.

Doordat verzoeker een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in België, is het Commissariaat-generaal, zoals hoger reeds gesteld, echter wel bevoegd om de redenen die hem ertoe hebben aangezet om Irak te verlaten opnieuw te onderzoeken. Verzoeker meent dat dit niet het geval is en argumenteert in dit verband dat, indien een Palestijns vluchteling die onder de toepassing van artikel 1D van de Conventie van Genève valt niet terug kan keren naar het UNRWA-mandaatgebied waar hij of zij bescherming of bijstand geniet, deze persoon *ipso facto* als vluchteling wordt erkend en dat naar analogie voor een persoon die erkend werd als vluchteling in een andere staat en die om redenen buiten zijn wil om niet terug kan keren naar de staat waar hij of zij internationale bescherming geniet, de beoordeling van de nood aan internationale bescherming evenmin *ab initio* zou mogen gebeuren. De Raad benadrukt te dezen dat artikel 1D van het Verdrag van Genève echter een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen. Geen enkele bepaling van internationaal recht, Unierecht of nationaal recht schrijft voor dat, wanneer een persoon reeds in een staat als vluchteling werd erkend en om redenen buiten zijn wil om niet terug kan keren naar de staat waar hij of zij internationale bescherming geniet – hetgeen overigens *in casu* niet onomstotelijk wordt aangetoond –, de autoriteiten van een andere staat waar deze persoon eveneens een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend op hun beurt de ingeroepen nood aan internationale bescherming ten aanzien van het land van herkomst niet zouden mogen/kunnen

onderzoeken, laat staan dat deze autoriteiten de persoon in kwestie *ipso facto* als vluchteling zouden moeten erkennen.

2.6. Verzoeker is van oordeel dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onvoldoende rekening hield met zijn procedurele noden.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Uit de medische attesten die u voorlegt in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, blijkt dat u ernstige problemen heeft met uw linkeroog nadat u geraakt werd door afgeschoten vuurwerk. Daarnaast legt u een psychologisch attest neer waarin wordt beschreven dat u nog steeds heel wat pijn ervaart aan uw oog en zich erg schaamt voor uw uiterlijk, waardoor u moeilijk nieuwe contacten legt. Deze elementen zijn echter niet van aard om aan te tonen dat het standaard procedureverloop van uw verzoek om internationale bescherming in het gedrang zou zijn en er zich steunmaatregelen opdringen. Tijdens beide persoonlijke onderhouds bleek u overigens in staat om deze bij te wonen en de vragen te begrijpen en te beantwoorden. Tot slot bevestigde u ook zelf uitdrukkelijk dat er volgens u geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (zie vragenlijst ‘Bijzondere procedurele noden’ DVZ). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”*

Artikel 48/9, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt inzake bijzondere procedurele noden:

“De ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordelen of de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft en nemen deze in acht door het verlenen van passende steun tijdens de procedure, voor zover deze noden voldoende zijn aangetoond en voor zover de in dit hoofdstuk bedoelde rechten in het gedrang zouden komen en hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen. De beoordeling van de bijzondere procedurele noden is op zich zelf niet vatbaar voor beroep” (de Raad onderlijnt). De beoordeling door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake verzoekers procedurele noden kan derhalve niet in het kader van voorliggend beroep worden (her)beoordeeld.

2.7. *In casu* oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing, slaagt verzoeker er immers niet in aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar Irak zijn oom zou hoeven te vrezen, die hem naar eigen zeggen beschuldigt van de dood van diens zoon.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Immers, in zoverre hij verwijst naar zijn verregaande kwetsbaarheid en toelicht dat hij als 16-jarig kind naar Europa is gevlucht, dat hij onderweg aan talloze verschrikkingen en aan mensonterende behandelingen door Europese lidstaten is blootgesteld, dat de schade die hij ondergaan heeft onherstelbaar is, dat hij daarenboven kampt met ernstige medische problemen die een grote impact hebben op zijn zelfwaarde en psychische gezondheid, en dat hij bovendien bijna drie jaar geleden zijn verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en werd gehoord over feiten die meer dan 5 jaar geleden hebben plaatsgevonden, en die de bovenvermelde verschrikkingen zijn voorafgegaan, benadrukt de Raad vooreerst dat ook van een jeugdig persoon mag worden verwacht dat deze bij machte is om in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming de essentie van zijn asielmotieven op afdoende geloofwaardige manier uiteen te zetten en afdoende coherente verklaringen af te leggen over de gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding zouden hebben gevormd voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst, en dit ongeacht het tijdsverloop en ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. De door verzoeker aangehaalde gebeurtenissen die hem ertoe zouden hebben gebracht als niet-begeleide

minderjarige Irak te ontvluchten zijn immers van determinerende invloed op zijn verdere leven, zodat dan ook redelijkerwijs kan worden aangenomen dat deze gebeurtenissen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan. Zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing slaagt verzoeker er, gelet op de veelheid aan vage, gebrekkige, tegenstrijdige, inconsistente en onaannemelijke verklaringen, echter niet in de door hem voorgehouden feiten en de hieruit volgende vrees geloofwaardig voor te stellen. In de bestreden beslissing wordt er in dit verband bovendien terecht op gewezen dat het gegeven dat verzoeker nog heel jong was op het moment dat de feiten en de vermeende problemen met zijn oom zich voordeden, dat zijn vader hem naar eigen zeggen nooit details vertelde en dat hij zelf deze vragen niet wilde stellen omdat hij niet aan deze problemen wilde denken, geen vergoelijking vormen voor zijn bijzonder vage verklaringen en zijn zo goed als complete onwetendheid. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, en die reeds sinds 2016 op zoek is naar internationale bescherming omwille van de door hem beweerde problemen met zijn oom, mag immers enige belangstelling worden verwacht voor de evolutie van deze problemen. Verzoeker bevindt zich reeds lange tijd in de asielpcedure en heeft inmiddels aldus ruim de kans gehad om zich terdege bij zijn vader te informeren naar de precieze gang van zaken. Dat verzoeker klaarblijkelijk zijn vader nooit naar details heeft gevraagd, om zodoende een duidelijk zicht te krijgen over wat er precies is gebeurd of hoe het de zaken tot op heden evolueerden, getuigt naar het oordeel van de Raad van een verregaande desinteresse, dewelke onverenigbaar is met de ernst van de door verzoeker ingeroepen vrees voor vervolging en dan ook verder afbreuk doet aan de oprechtheid van zijn asielaanspraak. De behandeling die verzoeker in Europa te beurt zou zijn gevallen en de medische problemen waarmee hij te kampen heeft, kunnen zijn gebrekkige kennis niet toedekken en kunnen evenmin zijn gebrek aan initiatief om bijkomende informatie te vergaren verklaren, noch verschoneren. In zoverre verzoeker er in dit verband nog op wijst dat zijn medische problemen een grote impact hebben op zijn zelfwaarde en psychische gezondheid, wijst de Raad erop dat uit de door verzoeker voorgelegde medische attesten blijkt dat hij ernstige problemen heeft met zijn linkeroog nadat hij geraakt werd door afgeschoten vuurwerk. In het bijgebrachte psychologisch attest wordt beschreven dat hij nog steeds veel pijn ervaart aan zijn oog en dat hij zich erg schaamt voor zijn uiterlijk, waardoor hij moeilijk nieuwe contacten legt. Verder wordt in het attest vermeld dat verzoeker zijn familie en vrienden sterk mist en zich ernstig zorgen maakt over de algemene situatie in zijn regio. Uit niets kan echter blijken dat verzoeker om deze redenen al die jaren niet in staat zou zijn geweest om zich bij zijn vader nader te informeren over de precieze toedracht van de problemen die hem ertoe noopten zijn land van herkomst te ontvluchten en om dienaangaande tijdens de persoonlijke onderhouds volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt overigens dat verzoeker tijdens beide persoonlijke onderhouds in staat was om het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen en hierop te antwoorden. Verzoeker bevestigde in de vragenlijst 'Bijzondere procedurele noden' bovendien uitdrukkelijk zelf dat er volgens hem geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de asielpcedure kunnen bemoeilijken. Verzoeker slaagt er met de argumentatie in het verzoekschrift aldus geenszins in zijn geloofwaardigheid te herstellen, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

De door verzoeker voorgelegde documenten kunnen voormelde appreciatie niet ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten in de bestreden beslissing correct als volgt: *“De documenten die u voorlegt kunnen deze beoordeling niet in positieve zin ombuigen. Uw Iraaks paspoort toont uw identiteit, herkomst en reisweg aan, elementen waaraan vooralsnog niet wordt getwijfeld. Uw Roemeense vluchtelingenkaart en paspoort betreffen enkel uw verblijfsstatus in Roemenië. De ernst van uw oogletsel, evenmin de oorzaak ervan, met name vuurwerk, worden door het CGVS betwist noch geminimaliseerd. U legt hieromtrent immers verschillende medische attesten neer. In welke omstandigheden of met welke bedoeling u werd geraakt door het vuurwerk, valt echter niet af te leiden uit deze attesten. Uw verklaringen hieromtrent kunnen onvoldoende overtuigen. Het voorgelegde psychologische attest beschrijft voorts enkel een psychologisch lijden ten gevolge van uw oogletsel. U zou nog veel pijn lijden en schaamt zich voor uw uiterlijk waardoor u moeilijk contacten kunt leggen. Verder wordt in het attest vermeld dat u uw familie en vrienden sterk mist en zich ernstig zorgen maakt over de algemene situatie in uw regio. In het attest wordt echter geen gewag gemaakt van een eventuele vrees voor uw oom of de beschuldiging dat u zijn zoon zou hebben gedood.”*

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielaanspraak, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.8.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Irak zou hebben gekend of zal kennen.

2.8.2. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat de veiligheidssituatie in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja significant stabiel is dan deze in Centraal-Irak en dat er aldaar voor verzoeker geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Uit deze informatie blijkt dat de Koerdische Autonome Regio (KAR) een zekere mate van stabiliteit kent en efficiënt optredende veiligheidsdiensten heeft. Er wordt aangestipt dat er politieke spanningen zijn en een economische crisis, die eerder weinig impact hebben op de veiligheidssituatie in de KAR, waar de terreurdreiging beperkt blijft. Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Daarnaast voert Iran, in de strijd tegen Iraans-Koerdische rebellen, opnieuw sporadisch aanvallen uit op de KDPI- en PDK-doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Ook de meer recente landeninformatie die de verwerende partij middels haar verweernota aanleverde, met name het rapport *“EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation”* van oktober 2020, is geenszins van aard om een ander licht te werpen op de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio en specifiek in de provincie Dohuk waarvan verzoeker afkomstig is.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen dient te worden besloten dat er in de KAR in het algemeen en in de provincie Dohuk in het bijzonder voor burgers thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist deze analyse op generlei wijze en brengt evenmin informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt in de bestreden beslissing daarnaast nog op: *“Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het **EASO Guidance Note: Irak van januari 2021; EASO COI Report: Irak – Internal mobility van 5 februari 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_irak__internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de **COI Focus Irak – De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio met het vliegtuig van 19 september 2019**) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.”* Ook deze informatie wordt door verzoeker niet met andersluidende informatie ontkracht.

2.9. Tot slot kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissing nog wordt overwogen als volgt: *“Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat u zich voor de beoordeling van medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure, d.i. een aanvraag tot machtiging tot verblijf, gericht aan de Minister of zijn gemachtigde, op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.*

Kan tot slot nog worden opgemerkt dat, wat betreft uw oogletsel, werd vastgesteld dat dergelijke zaken geen verband houden met de Conventie van Genève en deze niet van die aard zijn dat ze een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in uw land van herkomst kunnen aantonen.”

2.10. Artikel 33 (non-refoulement) van het Verdrag van Genève houdt een verbod tot uitzetting in dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan de vreemdeling die als vluchteling is erkend, verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren. De Raad benadrukt te dezen dat de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker geen verwijderingsmaatregel inhoudt doch enkel inhoudt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Ook in het kader van huidig beroep kan enkel uitspraak worden gedaan over het vluchtelingenstatuut en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer. Indien de minister of zijn gemachtigde in hoofde van verzoeker zou overgaan tot een verwijderingsmaatregel, dan kan verzoeker te gepasten tijde, indien hij desgevallend in kennis wordt gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten, middels het indienen van een annulatieberoep de mogelijke schending opwerpen van het non-refoulementbeginsel. De Raad merkt dienaangaande volledigheidshalve nog op dat niets verzoeker belet om in dat geval terug te keren naar Roemenië, waar hij een beschermingsstatus heeft.

2.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.12. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.13. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS